

Reina de les festes, dames de la ciutat, membres de la Corporació Municipal, senyores i senyors.

Hui estem ací reunits per fer un homenatge a aquelles parelles que es van casar fa 50 anys. És el nostre xicotet reconeixement a 5 dècades de matrimoni i de vida compartida.

M'agradaria començar fent-los una pregunta: Recorden aquell dia en què van passar per l'altar? Imagine que guarden un record a mig camí entre la felicitat, la nostàlgia i l'emoció. Aquell 1965 pujaven a un tren de llarg recorregut, eren joves i tenien molts somnis per complir. Alguns d'estos somnis s'hauran fet realitat, altres no. Pero allò més important és que han estat disposats a somiar amb un final feliç i 50 anys després poden dir que eixe viatge de llarg recorregut encara continua.

Hui, per tant, celebrem que l'amor, la família, és un viatge ben llarg que es pot recórrer un al costat de l'altre, units per l'estima i la comprensió. Un viatge amb alegries immenses, somnis, fantasies, sorpreses... però també amb obstacles en el camí que junts han sabut superar mirant al futur i posant l'amor i la família per davant de tot.

Arribar als 50 anys de casats és un mèrit que no tots aconsegueixen, per això, en l'acte de hui volem mostrar-los la nostra admiració. Vostés són un model a seguir. Són la imatge del respecte, la humilitat, la generositat i la sinceritat. Estar 50 anys un al costat de l'altre significa que s'han respectat, que s'han esforçat per escoltar-se i entendre's, que han convertit el matrimoni i la família en el major compromís de les seues vides.

Preparant estes paraules, amb les que només pretenc retre'ls la meua sincera admiració, m'agrada sempre intentar posar-me en la seua pell. Imaginar com era en aquells anys la nostra ciutat, què pensaven llavors aquelles 71 parelles de joves que el 1965 s'embarcaven en l'aventura del matrimoni a Vila-real.

És un viatge en el temps i la nostàlgia que ens porta a una època molt dura en l'àmbit polític, vostès ho saben molt bé, però en la que ja es notava una certa esperança en l'horitzó. Eren els anys de les pel·lícules de John Wayne al cine Condal, del SIMCA 1000 de 4 portes o de les aventures dels Cartwright al ranxo La Ponderosa en aquella mítica *Bonanza* que molts recordaran perfectament. Manuel i Ramón, el Dúo Dinámico, estan de moda i triomfen amb aquell *Esos ojitos negros* que més d'un haurà tararejat tantes vegades. A les festes de l'època també es ballen els cançons de Los Brincos o Els Mustang, però si un tema sonava amb força era el divertit *Me lo dijo Pérez*, de Los Tres Sudamericanos, que es va convertir en la cançó d'aquell estiu.

En aquells anys, ho recordaran, Vila-real no era Vila-real. Els documents oficials i els diaris es referien a nosaltres com a Villarreal de los Infantes, un topònim que ens ha costat molts anys i esforços d'eradicar. Érem aleshores una ciutat d'uns 30.000 habitants bolcada en el cultiu i l'exportació de la taronja. De fet, aquell febrer de 1965 Vila-real ja va enviar més d'un milió 4 cents mil quilos de taronges a països europeus mentre els periòdics de l'època parlaven de nosaltres com:

“un encantador pueblo levantino que ha sido siempre un verdadero ejemplo por haber conseguido la transformación de gran parte de rocosos y estériles campos en los más bellos terrenos dedicados a cultivos de naranja”

L'any 1965 Vila-real és, doncs, un poble agrícola amb iniciativa i ganes de progrés. Els llauradors necessiten maquinària i de seguida naixen els primers tallers que s'encarregaran de construir noves eines que faran més fàcil el dur treball del camp. És un exemple més de la capacitat que sempre hem tingut a la nostra terra per mirar cap a endavant, assumir nous reptes i reconvertir-nos sempre que ha sigut necessari.

Vostés ho recordaran millor que ningú. Aquells van ser anys de transformació. Vila-real deixa de ser un poble gran per a convertir-se en una ciutat que es modernitza cada dia. Tots els periòdics recullen el progrés de la nostra ciutat. Unes paraules de José Ferrer Ripollés, alcalde al 1965, ho reflecteixen perfectament:

“Vila-real –va dir- ha experimentado un progreso extraordinario. El paraje de la Virgen de Gracia es visitadísimo por el turismo nacional y extranjero. Un pueblo eminentemente agrícola cuyo desarrollo industrial es impresionante”

Són els anys del nou Ajuntament, de la piscina originària del Termet, de la pavimentació de bona part dels nostres carrers i de l'ampliació de la xarxa d'enllumenat i clavegueram. Poc a poc, les noves construccions van canviant la imatge d'aquell poble agrícola. Avancen les obres del nou institut i s'inaugura la Residència Cristal, un edifici realment modern per a l'època.

Aquesta efervescència industrial també contagia el món de la cultura. L'Ateneu Ortells, la revista parlada Camino o l'Agrupació Coral Els XIII, que celebrava el mig segle d'història, eren ja l'ànima de la nostra vida cultural.

Vila-real era, en definitiva, un poble que bullia per créixer, per superar els obstacles i avançar.

Després d'aquest breu viatge al passat, a aquells anys de joventut i vitalitat infinita... potser senten nostàlgia i tenen la sensació que el pas del temps ha canviat moltes coses.

És cert, algunes coses han canviat, però altres continuen intactes. Sempre hem sigut una ciutat treballadora que ha mirat al futur amb optimisme i ha plantat cara a les adversitats. Aquest esperit de superació i esforç ha passat de generació en generació i han sigut vostés els qui han inculcat estos valors als seus fills. Per tant, gràcies a vostés hui som el que som.

Cadascú, des de sa casa, ha aportat el seu xicotet granet de sorra per a construir un Vila-real amb la iniciativa que tota societat necessita per a tirar endavant. La mateixa iniciativa i coratge que vostés van traure del cor perquè a la seua família no li faltara de res.

I per això, estic segur que les seues famílies se senten molt orgulloses de vostés. Fills, nets, nores i gendres són conscients dels sacrificis que els ha tocat fer. Potser no els ho diuen cada dia, però han de sentir-se estimats i valorats perquè tirar una família endavant no sempre és fàcil.

Segur que més d'una vegada molts de vostès han dit allò de "*nosaltres no vam tindre tantes oportunitats, no vam poder estudiar, només ens vam preocupar de treballar i de tirar endavant la família*". Sí, és cert. Però també, i potser sense saber-ho, estaven donant-los una gran lliçó als seus fills. Els van

ensenyar que els valors de l'esforç i el treball son essencials per a progressar. I per això, pels somriures, per les rinyes que moltes vegades mereixem de menuts, per la dedicació constant, els estaran sempre agraïts.

Nosaltres també, com a representants de la corporació, volem agrair-los el sentit i el significat que, amb el seu dia a dia, li han donat a esta ciutat.

Han vist créixer Vila-real, han superat tot tipus de dificultats, i han mirat al futur amb optimisme. Però, sobretot, han posat l'amor i la família per davant de tot. Sempre han estat al costat, dia a dia, minut a minut, a l'altra banda del telèfon. Els pares són eixe suport que necessitem per a saber que tot anirà bé.

Segur que els seus fills només han de fer memòria uns segons per a recordar mil i una situacions en què vostés els han fet vore el got mig ple. Imatges, gestos i converses que queden gravades per a sempre en la memòria i que, anys després, des de la llunyania i l'afecte cobren encara més sentit.

L'amor que senten pels fills és un amor incondicional i son vostés qui mantenen la família unida. La paella dels diumenges, els aniversaris, la mona de Pasqua, els dies de Nadal... Les celebracions ens fan tornar a casa i desenes de records ens envaeixen simplement en obrir la boca i tastar els sabors dels plats de sempre. Tornem a casa per a gaudir dels nostres, per a sentir-nos estimats, per a mantindre els llaços familiars i la nostra identitat.

Gràcies als pares ens mantenim lligats als nostres orígens.

Enguany celebren les bodes d'or. 50 anys de casats que no es poden resumir en estes paraules. Necessariem escriure un llibre per a contar les mil i una anècdotes i experiències que han viscut junts durant aquestes 5 dècades. Moments inesborrables, sorpreses, emocions, decisions importants... Fotografies en blanc i negre, altres en color. Records llunyans i més recents, on sempre està present la generositat, la responsabilitat, la paciència i la complicitat.

Estic convençut que una de les majors alegries han sigut els fills i també estic segur que ells hui vos donen les gràcies per haver estat un al costat de l'altre durant estos 50 anys i per haver-los donat i ensenyat tant.

Vostés s'han demostrat lleialtat dia a dia i els dos han posat de la seua part perquè la flama que els manté units no s'apague. L'escriptor Gabriel Garcia Márquez ho resumia molt bé en unes paraules que voldria compartir amb vostès:

“El matrimonio, como la vida entera, es algo que hay que volver a empezar desde el principio todos los días, y todos los días de nuestra vida. El esfuerzo es constante, e inclusive agotador muchas veces, pero vale la pena”

Vostés han lluitat cada dia per una vida en comú i han demostrat que els esforços per mantindre el matrimoni unit valen la pena.

Tots sabem que el matrimoni no és un camí de roses. La convivència no és fàcil. L'amor exigeix esforç, paciència i treball i una relació basada en la igualtat, l'amor i el respecte. Acceptar tant les virtuts com els defectes,

aprendre a disfrutar de les diferències de l'altre, deixar de banda l'egoisme i cedir de tant en tant.

Després de 50 anys junts coneixen a la perfecció la persona que tenen al costat. Ho saben tot l'un de l'altre. Sí, de vegades discuteixen, però mai deixen que la corda es trenque. Som humans, cometem errors... però també tenim la capacitat de perdonar i admetre les nostres equivocacions.

Hui és un dia d'alegria, de celebració familiar. Hui festegem que continuen compartint els dies i les nits amb aquella persona que els va furar el cor, que va lluitar pel seu amor i amb qui van decidir passar per l'altar ara fa 50 anys.

Els temps han canviat i potser ara la joventut entén l'amor i el matrimoni d'una altra manera. Hui sembla que pocs creuen en l'amor per a sempre, però qué bonic és mirar enrere i veure tot allò que han viscut i aconseguit junts, amb l'esforç d'un i de l'altre!! Des d'ací els donem l'enhorabona perquè ha quedat demostrat que formen el millor equip.

Però ara és moment de mirar al present i de disfrutar al màxim cada dia que passa, cada minut i cada segon. És moment de descansar, disfrutar dels nets i de viure el dia a dia d'una manera més reposada. S'ho mereixen. És moment de deixar de banda les preocupacions, de gaudir de les aficions i d'assaborir les xicotetes coses de la vida amb companyia d'aquells que més estimen.

Enhorabona per estos 50 anys de convivència. 50 anys son més de 18.000 dies junts. Enhorabona per mantindre viva la flama de l'amor durant tot aquest temps i pel projecte de vida que han construït junts. És un mèrit que només els correspon a vostés.

Moltes felicitats a totes i tots en nom de tota la ciutat i que puguen celebrar-lo per molts anys!!! Els desitgem de tot cor que continuen vivint per sempre este somni de felicitat que tant es mereixen.

Moltes gràcies per la seua assistència i per la seua atenció i que acaben de passar bones festes!!